Necunoscutul intrigant de Ovidiu Bufnilă genul
Waving Games specia
Tribal fictorial construit de Ovidiu Bufnilă

În noaptea în care Puțișoarele Vesele din Nottingham l-ar fi călărit pe respectabilul şi venerabilul don Pasqualedo, vulcanii noroioşi din Takla Makan au bolborosit pentru întâia oară după o tăcere de peste două mii de ani.

Legiunile gamedorului din Gavania, pornite în căutarea vestitelor femei, s-au înecat în noroi iar pe la sfârşitul primăverii verusiace, când apele râului Beeka s-au întrupat în zburători, vulcanii au transmis primul lor mesaj cifrat către constelaţiile vecine anunţându-le că sunt pe cale de a se anima şi a deveni fiinţe fabuloase.

În 1969, Di Giorgio, vestitul poet torinez, a scris Freneziile Erotice, inspirat de bulele de gaz care ţâşneau vesele din craterele virgine, fapt pentru care lesbienele din Adamville l-au ridicat la rangul de fermecător şi l-au invitat la una din petrecerile lor.

Un secol mai târziu, urmărind picăturile de ploaie prelingându-se pe buza craterelor, Abu Kadîr a compus Minunata Sonată care a făcut înconjurul lumii fascinând-o în cele din urmă pe Ambalaia, prinţesa din Borobudur.

Acordurile sonatei au aruncat-o în braţele unui pelerin din Quatar care a violat-o preţ de o mie de zile spre încântarea şi pizma femeilor din Bel Cantor, patria feministelor, povesteşte egulabul de Mitombe în cele trei cărţi ale sale despre sex.

Gia giam, gia giam! i-a strigat cu multă vreme în urmă beltonianul Arbuzov vicontelui Blimberi, întâlnindu-se aceştia doi pe buza unui crater ce semăna de minune cu muntele lui Venus pe care-l ascundea sub văluri grele ruşinoasa şi sfioasa armelină din comitatul Exxom.

Beltonianul avea o bărbuţă roşie, roşie şi-şi tot păcănea aripile de staniol în timp ce vicontele Blimberi, morocănosul, şfichuia văzduhul cu tentaculele sale lipicioase şi urzicătoare.

Arbuzov ar fi spus vorbe de ocară despre îngerul din comitatul Exxom îndoindu-se de frăgezimea coapselor ei şi bâiguind nu ştiu ce despre originile ei. Ar fi zis cum că armelina ar fi venit de pe Gavania unde ar fi fost bucătăreasă la curtea gamedorului sau chiar ţiitoare la una din cârciumile de pe ţărmul Marelui Ocean, iubiţica vânătorilor de bozalari, prea căutatele balene vorbitoare care ştiau pe de rost istoria

întregului univers plin de universuri.

Potrivit unor scribi ai faraonului Ku Ra Ra, vicontele Blimberi l-ar fi descăpăţânat pe beltonian pentru îndrăzneala sa şi i-ar fi băut sângele într-o noapte cu lună plină sperând în sinea lui că va putea cuceri inima armelinei şi că o va putea avea la pat în mai puţin de şapte zile solare.

Unii istorici din Bel Cantor afirmă că vicontele Blimberi pornise de fapt în căutarea Puţişoarelor Vesele din Nottingham şi că furase din bazarul iranian o amuletă magică care l-ar fi ajutat să întrevadă viitorul. Blimberi ar mai fi ştiut şi o incantaţie balvioniană cu pretenţii afrodiziace şi un cântec de leagăn despre pitulici mătăsoase şi pofticioase. O vrăjitoare din Zagadar l-ar fi învăţat unele trucuri şi chiar unele secrete ale universului plin de universuri.

E drept că şi grămăticul din Borobudur s-a lăudat că are un pergament în care zăceau scrise cu sânge de taur narvalian nişte adevăruri cutremurătoare care ar fi putut împinge mai mult de jumătate de omenire la sinucidere. Nemurirea Puţişoarelor Vesele din Nottingham ar fi fost înscrisă pe pergamentul atât de preţios de un intrigant necunoscut.

Matrula barula, eselfador? l-ar fi întrebat bibaresa din Beauburg pe Abu Kadîr vrând să afle aprigul beduin baradez luase cumva urma grămăticului din Borobudur sau avea cunoştinţă de locurile pe unde hoinărea vicontele Blimberi.

După arhivarii din Quatar asta ar fi însemnat că şi bibaresa s-ar fi interesat de povestea Puţişoarelor Vesele din Nottingham, poate din aceleaşi pricini, sex nebun şi nemurire, superba nemurire.

Minunata Sonată a înmuiat inima bibaresei şi ea a renunţat să-şi folosească electricitatea mortală împotriva beduinului baradez pe care tocmai îl căuta un trimis al prinţesei Ambalaia din Borobudur.

Di Giorgio ar fi descoperit, după unii martori torinezi, în Cântările Anului, mici bijuterii textuale printre care şi povestea vestitei bibarese. Se spune că, umblând prin Bel Cantor, ar fi spus câte ceva vicontelui Blimberi care s-ar fi jurat însă că o întâlnise pe ştima nebună hălăduind prin Adamville în căutarea Puţişoarelor Vesele din Nottingham.

Un oarecare hangiu, Malamud, brigand de noapte şi mare jucător de hodda, a tras cu urechea la poveştile spuse de torinez şi s-a grăbit să-l înştiinţeze pe guvernatorul din Bel Cantor care pusese un

premiu la bătaie pentru cel care avea să-i aducă o buclă din părul Puţişoarelor Vesele din Nottingham ca să-l convingă că ele ar existat cu adevărat.

Guvernatorul se dădea în vânt după tot felul de cărticele deocheate şi organiza petreceri în pielea goală la care aducea şi măgari regali şi urangutani.

Unele doamne respectabile din Beauburg au scris o scrisoare împăratului dar guvernatorul s-a apărat acuzându-le în faţa trimisului imperial că ar practica orgasmul magnetic în nopţile fără lună.

Trimisul imperial le-a dezbrăcat pe respectabilele doamne, le-a admirat bogăţiile secrete şi le-a sărutat pulpele plin de înfiorare. S-a jucat cu pitulicea lor sfioasă îmbiind-o cu mângâieri neruşinate şi muşcând-o cu delicateţe. Nimic din nebunia orgasmului magnetic.

Cimarosa bang, bang?

Ce zici? Cimarosa bang, bang?

Cum zici?

Cimarosa bang, bang? repetă Abu Kadîr iţindu-se de după craterul unui vulcan din Takla Makan care semăna de minune cu muntele lui Venus pe care-l ascundea sub văluri grele ruşinoasa şi sfioasa armelină din comitatul Exxom.

Ai vrea tu obraznicule! strigă una dintre lesbienele din Adamville frecându-şi sfârcurile cu gesturi molatece.

Au stat de vorbă până noaptea târziu când au sosit Di Giorgio, beltonianul Arbuzov, Ambalaia, prinţesa din Borobudur şi mulţi alţii.

După unii arhivari din Adamville, întâlnirea aceea nici nu ar fi avut loc vreodată. Potrivit însă martorilor torinezi, la vulcanii din Takla Makan se întâlnesc o sumedenie de personaje fabuloase o dată la o sută de ani şi pun la cale tot felul de intrigi şi de aventuri.

Arhivarii i-au atacat în public pe martorii torinezi punând la cale vestitele Conferinţe Apriliee. Ei au emis încântătoarea Bulă Fantasmagorică potrivit căreia realitatea ar fi o conjuncţie misterioasă, asupra ei netrebuind manifestate îndoieli şi asupra căreia nu trebuie pornite căutări febrile.

În sfârşit, unul dintre grămăticii din Borobudur s-a lăudat că are într-unul dintre sipetele sale o scrisoare semnată de însuşi don Pasqualedo care ar fi mărturisit arhiducelui de Mantua că Puţişoarele Vesele din Nottingham l-ar fi făcut să ejaculeze de peste cincizeci de ori în mai puţin de un sfert de oră.

Scrisoarea, potrivit unui necunoscut intrigant, ar fi circulat prin saloanele mondene din Takla Makan stârnind fie invidia fie oroarea.

Scrisoarea era scrisă cu cerneală de Lamboda şi începea să cânte de cum era deschisă şi pusă în bătaia unei făclii din seu de bozalari.

Beltonianul Arbuzov ar fi încercat să îndrepte lucrurile povestind plin de însufleţire despre clepsidrele din vremea lui don Pasqualedo care ar fi măsurat zile şi nu clipe. Auzind aceasta, vicontele Blimberi s-a căinat că nu l-a scurtat de cap pe beltonian aşa cum se zvonise. Iată că acum nemernicul se tot căznea să ia în derâdere misterioasele şi fascinantele fapte sexuale ale Puţişoarelor Vesele din Nottingham.

Că ele ar fi fost preotese ale unui ordin secret sau pasionate jucătoare de hodda încă nu se putuse afla. Se pare încă că un intrigant necunoscut i-ar fi scris faraonului Ku Ra Ra despre un secret al vieţii şi al universului plin de universuri care s-ar fi aflat tatuat pe pitulicea uneia dintre Puţişoarele Vesele din Nottingham.

Tocmai de aceea armata egipteană mărşălui prin pădurile normande gâfâind către Nottingham într-un anotimp incert. În drumul lor, generalii faraonului întâlniră feluriţi pelerini care s-au lăudat că le-ar putea resuscita pe Puţişoarele Veste cu pene de gâscă sălbatică înmuiate în sânge de bibaresă.

Sfătuiţi la ceas de noapte de un necunoscut intrigant, generalii nu le-au dat crezare şi i-au scurtat de cap numaidecât.

Arhivarii cer încetarea marşului asupra adevărului interzis, şoptiră între ei vicontele Blimberi şi ducele de Mantua plimbându-se agale printre craterele fumegânde din Takla Makan.

Numai un orgasm maiestuos ar mai putea salva universul plin de universuri care e pe moarte, domnii mei! Nu mai speraţi în van căci ceea ce e ascuns de vălurile grele ale sfioasei armeline din comitatul Exxon e semnul izbăvirii, şopti un misterios necunoscut al cărui chip se pierdu însă după o perdea de fum.

În 1675 egulabul de Mitombe l-a descoperit pe trubadurul Faci calto cântând sub fereastra doñei Isola şi l-a descăpăţânat cu o lovitură de sabie.

Ţeasta trubadurului s-a rostogolit într-un canal în care tocmai poposiseră doi golumeri sosiţi de pe Gavania, dintr-un univers paralel. Golumerii au animat capul care a bântuit vreme de un secol castelele

de pe văile râului Tobo aducând castelanilor venituri frumuşele şi o faimă de neînchipuit.

Sabia a fost găsită în bazarul din Kumbali de Joshua din Cosaro pe la jumătatea anului 1889. Lama l-a atras ca un magnet şi el a mărturisit aceasta ducelui de Mantua care, văzând-o, a simţit vibraţiile transmise de egulabul de Mitombe.

Desfăcându-şi corsetul şi pregătindu-se de baie, Mathala, expiruleta de Nulome, i-a cerut ducelui să-şi ia gândul de la acea sabie şi s-o dezmierde aşa cum se cuvine. Muşcându-i sfârcurile, ducele s-a lăsat vrăjit de Mathala dar, spre seară, i-a făcut o vizită lui Joshua vrând să-i ofere o mie de guldeni pentru frumoasa sabie.

Martorii torinezi vorbesc despre o răpire sau chiar despre un asasinat dar îl scot din calcule pe ducele de Mantua care, spun ei, a ajuns la palatul astrologului după ce acesta fusese măcelărit de trei oameni îmbrăcaţi în roşu.

Prinţesa din Borobudur ar fi cerut gărzilor sale să-l aresteze pe duce dar cercetările ostaşilor s-au soldat cu un eşec.

Luminile care s-au plimbat de colo, colo prin cer vreme de un ceas i-au împiedicat să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. Unii istorici din Bel Cantor au afirmat anul trecut la întâlnirile din Takla Makan că e vorba doar de o poveste cusută cu aţă albă de către şeful gărzilor şi că luminile nu ar fi fost decât pură invenţie. Un oarecare epiderm din Gugumbe însă le-a replicat că deţine destule dovezi cu ajutorul cărora putea să demonstreze că luminile plutiseră prin văzduh.

Mulţi dintre cei prezenţi în sală l-au huiduit dar epidemul nu s-a lăsat intimidat. Şi-a mângâiat trompa argintie, a slobozit un nor liliachiu şi şi-a desfăcut servieta cafenie scoţând din ea un vraf de documente şi fotografii. Aveau toate sigiliul egulabului de Mitombe şi pentru mulţi deveni dintr-odată foarte clar că acel personaj atât de controversat deţinea secretul călătoriilor temporale.

Essala Comodorre din Golimbo a şoptit unei prietene din Kalahar că mesagerii din Tulule spuneau într-unul din dintre versetele lor că luminile apăreau odată cu trecerea Puţişoarelor Vesele din Nottingham. Nimeni nu ştia însă dacă era vorba de o metaforă sau de o trecere reală. Filosofii din Korin spuneau că trecerea era de fapt un act iniţiatic, o străluminare şi că Puţişoarele vesele din Nottingham purtau cu ele o Utopică în care se vorbea despre sfârşitul universului plin de universuri.

Essala Comodorre ştia chiar lucruri de taină. Spuse cu voce înceată că un oarecare necunoscut intrigant inventase păţania lui don Pasqualedo şi că în realitate era vorba de regentul Matayo din Borobudur.

Despre regentul Matayo au circulat o vreme tot felul de povestioare care mai de care mai deocheate. Fericiţii din Mauna Lao se jurau că l-ar fi văzut iubindu-se cu foc cu ştima apelor din Puerto Pico iar îngânduraţii din Bulbona se lăudau că-l găzduiseră pe regent într-una din nopţile argintii şi că acesta adusese cu el o mie de dansatoare din arhipelagul Kun. Se şi că le iubise pe rând, până la cântatul cocoşilor.

Nimeni nu era sigur însă că regentul ar fi avut vreo aventură cu Puţişoarele Vesele din Nottingham şi dacă nu cumva toată tărăşenia ascundea o adevărată conspiraţie îndreptată împotriva împăratului.

Sărutându-l pe coapse pe Nicaor din Adamville, trubadurul Faci calto i-ar fi mărturisit notarului că va fi descăpăţânat de egulabul din Mitombe în toamna următoare şi că regentul Matayo ar fi ştiut secretul Puţişoarele Vesele din Nottingham şi că l-ar fi aflat de la un unchi de-al său care luptase în Războaiele Semantice.

Mărturisirea aceasta se află consemnată într-unul din jurnalele pe care notarul le ţinea zi de zi cu sfinţenie şi pe care le dosea de frica slugilor în spatele latrinei din curtea lui cu arbori de vânt.

Jurnalele au încăput pe mâna unui zurbagiu de moştenitor care nu le-a dat prea mare importanţă pierzându-le de altfel la un joc de hodda în Puerto Pico. Noul lor stăpân, un zerac din Tulule, nu şi-a bătut capul cu ele şi s-a învoit să le vândă unui emisar al ducelui de Mantua pentru doar o pungă de gologani.

Emisarul s-a cherchelit straşnic însă la un birt de pe coastă şi nişte piraţi din Insula Ţestoasei l-au uşurat de jurnale şi de restul de galbeni pe care îi mai avea asupra lui. Essala Comodorre a fost de faţă când unul dintre piraţi a fost spânzurat şi a reuşit să smulgă o foaie dintr-unul din jurnale în timpul busculadei iscate de un funcţionar care s-a trezit vorbind în mulţime despre fabuloasa comoară pe care ar fi cărat-o în sipete către curtea regelui.

Timp de şapte zile şi şapte nopţi s-au străduit misterioşii din Kalabra să descifreze scrisul notarului şi desenele pe care le făcuse cu atât migală.

Unul dintre ei i-a trimis o depeşă aritolitului din Keramo cu

gând să-l convingă să li se alăture. Aritolitul avea un al treilea ochi cu care putea descifra cele mai bine păzite secrete citind în Cărţile Timpului.

Cărţile timpului se aflau nu departe de vulcanii noroioşi din Takla Makan şi erau păzite de un vârcolac travestit în furtună de primăvară. Vârcolacul o zbughea o dată pe an în Insula Ţestoasei unde se afla un ochi de apă din care, dacă sorbea pe îndelete vreme de patruzeci de zile, un vârcolac putea să-şi recapete întreaga putere malefică pentru încă un an înainte.

Un intrigant necunoscut ar fi vândut vârcolacul gărzilor imperiale dar nu este nimic sigur pentru că cel care a povestit acest lucru, Barabo din Kuantile, era peste măsură de mincinos şi fusese bine scărmănat de câteva ori din pricina asta de oamenii vicontelului Blimberi.

Chiar şi Ambalaia, prinţesa din Borobudur, s-a lăsat păcălită de Barabo drept care a cumpărat o împărăţie pe Lună neştiind că luna fusese concensionată unor pelerini veniţi de dincolo de orizontul vizibil.

Vestea despre sosirea lor s-a răspândit ca fulgerul în timpul Războaielor Semantice când emoţionaţii din Kumbra Kumbrali i-au atacat pe comeniţii din Kaloha iar făţarnicii din Kono i-au măcelărit într-o singură noapte pe emeriţii care-şi duceau veacul la periferia mândrei Cretona. Adevărul e că nimeni nu ştie cu exactitate de ce au izbucnit Războaiele Semantice deşii unii îndrăznesc să spună că totul a pornit din cauza unor elemente de retorică folosite de şcolile intrate în luptă.

Trubadurul Faci calto ar fi strecurat câte ceva în baladele compuse de către el fapt remarcat de unii dintre inchizitorii imperiali care l-au luat la ochi de câteva ori.

Se spune că ar fi fost dat chiar un edict imperial asupra retoricelor deşi e greu de crezut că împăratul s-ar fi amestecat în vâltoarea disputelor dintre şcoli.

Martorii torinezi nu se feresc să afirme că Puţişoarele Vesele din Nottingham ar fi avut dezlegare imperială şi că pe baza acelui document secret ele ar fi devenit foarte influente. Aceasta ar fi stârnit îngrijorarea şi chiar ura unor înalte feţe bisericeşti care ar fi refuzat să dea crezare zvonurilor legate de Puţişoarele Vesele din Nottingham. La urechile înaltului Patriarh ajunseseră tot felul poveşti cutremurătoare

potrivit cărora nu ar fi fost vorba nici pe departe de preotese ale unui ordin secret şi nici măcar de pasionate jucătoare de hodda.

Sub acel nume plin de frivolitate, de nesăbuinţă şi de batjocură s-ar fi ascuns nişte cumpliţi luptători veniţi din adâncurile universului plin de universuri. Călugării din Korinteea, din Galeea şi Tulule nu reuşiseră să se dumirească dacă luptătorii erau ai lumii sau ai întunericului şi nu reuşiseră să afle care ar fi fost adevărata lor misiune.

Unii vorbeau despre o iminentă revoluţie, alţii despre un măcel groaznic, alţii despre schimbarea Principiilor şi despre decăderea Canonului de la Salorna.

La mijlocul anului de graţie 1586, abaţiile au fost în mare fierbere pentru că un intrigant necunoscut a învrăjbit călugării aceştia împărţindu-se în mai multe tabere.

Moderaţii cereau înaltului Patriarh să pună la cale o întâlnire de taină între împărat şi luptătorii veniţi din adâncurile universului plin de universuri. Reformatorii considerau că a venit vremea ca biserica să renunţe la unele ritualuri desuete în timp ce conservatorii cereau ca luptătorii să fie atraşi într-o ambuscadă de către gărzile imperiale şi să fie apoi cu toţii arşi pe rug.

Nu se ştie cu claritate dacă reformatorii ar fi fost de acord cu decăderea Canonului de la Salorna sau cu schimbarea deplină a Principiilor.

După arhivarii din Adamville se pare că însuşi înaltul Patriarh ar fi apelat la serviciile necunoscutului intrigant pentru a stârni vrajba în sânul abaţiilor şi pentru a-i îndepărta pe călugări de la Adevăruri. Martorii torinezi sunt de părere că anturajul împăratului ar fi fost interesat ca înaltul Patriarh să fie izolat şi lipsit de puterea abaţiilor. În Katoma s-a vorbit chiar de nişte morţi suspecte, o mulţime de călugări fiind daţi dispăruţi în urma unei furtuni electrice sau în timpul răsuflării de aer care a precedat Conferinţele Apriliee.

Preacucernicul Athanasie Şcolitul ar fi povestit unei doamne de la curtea ducelui de Mantua că, după ce se destrăbălase cu respectabilele doamne din Beauburg, trimisul imperial s-a întâlnit că emisari ai taberei conservatoare şi a pus la punct un plan monstruos prin care urmărea uciderea tuturor acelora care ar fi încercat să-l determine pe împărat să negocieze cu luptătorii veniţi din adâncurile universului plin de universuri. Martorii torinezi nu au reuşit să

descopere în documentele lor dacă necunoscutul intrigant ar fi fost una şi aceeaşi persoană cu trimisul imperial sau dacă cumva între aceştia doi a avut loc vreo întâlnire secretă.

Tantore Carato, unchiul bun al preabunului Di Giorgio, răsucindu-şi mustaţa uriaşă, i-a şoptit egulabului de Mitombe că intrigantul despre care vorbea toată lumea de câteva secole încoace avea darul de a lua chipul oamenilor ba, mai mult, putea lua înfăţişarea animalelor şi păsărilor umblând astfel nestingherit prin lume şi desfăcând şi făcând istoria după bunul lui plac. Ku Ra Ra l-a chemat pe Tantore Carato pe malul drept al Nilului ca să se consulte cu el iar vicontele Blimberi i-a trimis o depeşă secretă rugându-l să se întâlnească împreună cu el pe o insulă din Marea Mediterană.

Pelerinul din Quatar s-a făcut luntre şi punte ca să-l discrediteze pe unchiul preabunului Di Giorgio şi a împrăştiat un zvon potrivit căruia necunoscutul intrigant nu ar fi fost altul decât regentul Matayo care ar fi umblat în travesti prin oraşele calcinate de soare pentru că iubea aventura şi pentru că se dădea în vânt după fantome, spiriduşi şi animale fabuloase. Pelerinul avea ochi de sticlă şi putea ghici arborele genealogic doar pipăindu-ţi daravela. O mulţime de războinici kuturu l-au plătit cu bani grei ca să afle cine au fost înaintaşii lor iar egulabul de Mitombe i-a dăruit în acelaşi scop un taur din aur.

Taurul era furat din staulul martorilor torinezi de un brigand zapard care făcuse o grămadă de matrapazlâcuri cu arme şi iarbă diavolească împreună cu Micii Călugări din Kalahar şi cu lesbienele din Adamville.

Brigandul o iubea pe Taluba Tubela din Qulombe. Taluba Tubela avea păr de oţel, mânca de dimineaţă şi până seara cuburi de gheaţă aduse din Regatul Nordicelor şi se giurgiulea cu toţi grăjdarii şi birjarii de la curtea temutului Caligarri. Caligarri avea o voce aspră şi biciuia servitorii cu o plăcere diavolească. Scornea minciuni sfruntate şi nu respecta nici cea mai mică înţelegere. Visa să zboare în lună cu un car tras de lebede begale din Delta Evrorului şi ţinea morţiş să devină nemuritor. Însoţit de Taluba Tubela, temutul Caligarri a pus la cale o expediţie la vulcanii noroioşi din Takla Makan cu gând să dea de urma Puţişoarelor Vesele din Nottingham.

În pădurile de carton din ţinutul Pozabaa, oamenii temutului au auzit pentru prima oară acordurile Minunatei Sonate pe care o interpreta un cvartet care hoinărea prin lume răspândind filosofia

muzicală a lui Abu Kadîr. Taluba Tubela s-a lăsat şi ea fermecată şi chiar a cerut să cânte la clavecin, la liră şi timpane deodată, folosindu-şi cu multă agilitate tentaculele fosforescente. Cavalerii înzăuaţi au aplaudat-o clipe în şir iar un trubadur a compus câteva versuri anume pentru ea. Gia giam, gia giam! le-a strigat tuturor beltonianul Arbuzov iţindu-se de după un crater vulcanic ce semăna de minune cu muntele lui Venus pe care-l ascundea sub văluri grele ruşinoasa şi sfioasa armelină din comitatul Exxom.

Temutul Caligarri, frecându-şi platoşa osoasă cu praf de puşcă şi zeamă acrişoară de goripal, întrebă unde le putea găsi pe vestitele Puţişoare Vesele din Nottingham pentru că avea chef de zbânţuială şi de giurgiuleală aşa cum nu avusese niciodată pe această planetă. Unii istorici afirmă că nu beltonianul Arbuzov le-ar fi apărut dinainte cavalerilor înzăuaţi ci chiar necunoscutul intrigant purtând chipul celui mai sus pomenit. Un comerciant de pânzeturi rare, pe nume Zibin, ar fi fost martor la eveniment, spun unele cronici.

Zibin că e imortalizat într-un tablou din colecţia Francassali. Tabloul reprezintă o scenă din Târgul Obişnuinţei care se ţinea o dată la cinci ani în Takla Makan. Târgul gemea de lume, de saltimbanci şi de soldăţoi chercheliţi. Ici, colo, câte un pâlc de iscoade imperiale, tocmiţi ai confreriilor din ţinutul Sudicelor, spioni năimiţi, colportori angajaţi de prinţesa din Borobudur, urechişti plătiţi cu ziua de egulabul de Mitombe.

Martorii torinezi nu sunt de acord cu această variantă pentru că, spun ei, la acea vreme, necunoscutul intrigant s-ar fi aflat pe o corabie care se îndrepta către Insula Ţestoasei. Potrivit unor scribi din Kalahar, necunoscutul intrigant ar fi ţinut morţiş să-l întâlnească pe aritolitul din Keramo căruia avea de gând să-i dea o misiune secretă în ţinutul Orientalelor.

Essala Comodorre spune într-unul dintre cântecele ei de noapte bună că s-ar fi îndrăgostit nebuneşte de necunoscutul intrigant şi chiar că s-ar fi iubit cu el într-o noapte fără lună pe corabia olandezilor din Orcheström.

Căpitănia din Orcheström ţine în registrele ei tot felul de însemnări secrete pe care le poţi consulta doar dacă obţii o aprobare de la ducesa Hafaana.

Pe ducesa Hafaana am cunoscut-o în lumile albastre aflate dincolo de Porţile Timpului. Matricea ei informaţională suferise o

multiplicare exemplară după o Utopică de rang înalt şi fiinţa în corpul unei bezalere care-şi făcea veacul în apropierea găurilor de vierme rotitoare din marginea galaxiilor de gheaţă.

Aici o găsim.

Am momit bezalera în fel şi chip şi am dus-o în pustiirile violete unde zăcea unul dintre Magicienii Secretului. Să deschizi un astfel de magician nu e un lucru tocmai uşor dar bezalera era una dintre cele mai bune chei din universul plin de universuri. Mi-am încercat norocul.

Construcţia secretului major stă în puterea iar lumile se supun în căutările lor disperate printre conurile de lumină. Numai cine trece printre, adică drept înainte prin conul de lumină, are acces liber către putere.

Râd uneori de aspectele derizorii ale fiinţării corpurilor.

Ducesa Hafaana avea uneori dureri de cap şi vise erotice visându-se penetrată.

Eroticile de toate rangurile îşi făceau de cap într-un timp ipotetic. Bineînţeles că aflarea secretelor nu este o treabă tocmai uşoară iar construcţia nici măcar atât. La urma urmei de ce s-ar fi abătut ducesa Hafaana de la norme şi dogme. De ce ar fi trebuit ea să înţeleagă? Fiinţele corpurilor sunt arestate, nu e nicio îndoială.

Mă prăpădesc de râs pentru că timpul nu există iar Porţile Timpului nici măcar o metaforă nu sunt, nefiind trebuincioase elitelor care se aruncă în vâltoarea Utopiei.

Egulabul de Mitombe m-a rugat stăruitor să-i aduc corpul unui magician al se secretului. Mă plătea regeşte. Mă plăteşte regeşte, eu încă nehotărând poziţionarea lui pe o iluzorie axă a timpului.

Nefiind Timp, se prăbuşesc toate corpurile în plinătatea virtualităţii lor şi tocmai de aceea construiesc aporia legată de Puţişoarele Vesele din Nottingham.

Propoziţiile care conţin înfăşurată povestea lor ameţitoare se vor risipi de îndată, lectura nefiind aflarea secretului major.

Curgerile corporalităţilor sunt pe deplin în funcţia lor iar tot ceea ce sunt în acest moment construit spre iluzia continuă este, de bună seamă, lecturat fiind, o cumplită virtualitate. Şi nu este aceasta instrumentarea unui caraghioslâc, a unui joc de cuvinte, cuvintele nefiind.

Am deschis magicianul, lumina rupându-se în corpul ei şi derivând desfăşurările. Eu sunt multiplicitatea desfăşurărilor şi tocmai

în această clipă deschid secretul universului plin de universuri construind potenţiale stări de ficţionalitate.

Am deschis magicianul.

Îl deschid.

Nu e tocmai o gaură de vierme. Dar ar putea fi un sorb al înfăşurărilor universului plin de universuri. Mantia mea le cuprinde.

Iată-mă în Takla Makan răspândind teroarea şi incertitudinea, vorbind despre înţelesuri magice.

Cine să-mi dea crezare?

Pleşuvul Karsobai şi-a deşurubat capul şi a încercat să mi-l ofere drept ofrandă, doar, doar îi voi spune secretul Puţişoarelor Vesele din Nottingham.

Ştim cu toţii că se apropie orgasmul, nu ne poţi duce de nas, a şuierat Karsobai aruncând jeturi de sânge în jur.

Un albatros imperial plană pe deasupra aducându-ne veşti din Guadalfagara acolo unde armatele faraonului Ku Ra Ra suferiseră o ruşinoasă înfrângere fiind bătute straşnic de triburile kumpuktu.

Secretul acestor lumi se pulverizează sub mantia mea înstelată iar cel ce lecturează chiar în această clipă nu va afla taina Puţişoarelor Vesele din Nottingham el fiind un nefiind.

Greu de înţeles această propoziţie care pare a fi ultimă.

Triburile kumpuktu veneau din ţinuturile aflate dincolo de orizontul vizibil şi fuseseră chemate de duhurile ce sălăşluiau în ochiul de apă din Insula Ţestoasei să conspire în dauna mea, necunoscutul intrigant. Doar sufletele lor mai bântuie în această clipă câmpiile de lângă Takla Makan.